

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μάη τοῦ μηνὸς ἐνέα
κι' ἔρχονται μαντάτα νέα.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τρακόσα δύο καὶ τριάντα,
κι' ἐδῶ γαλήνης πνεῦμα κατὰ πάντα.

Φαουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.—Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω,
καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα νὰ βλέπω, μπρὸς καὶ πίσω,
μὴν τύχη κι' ὑποβρύχιο Γερμανικὸ κιαλάρω
καὶ δώσουν λίραις Ἀγγλικαῖς σ' ἐμὲ τὸν μπακαλιάρω.

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με καὶ φέρε μ' ἐκεῖ πέρα,
στὴ θάλασσα τὴν ἀνοικτή, στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα,
μήπως τὸ δόλιο ροιζικὸ μὲ βοηθήσῃ τώρα
μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψώρα,
καὶ δούνε καὶ τὰ μάτια μου καμμιὰ χρυσὴ στερλίνα
καὶ σκούξω στὴν διαπασῶν: ἔξ' ὁ λιμὸς κι' ἡ πεῖνα.

Π.—Τι λές, μωρέ;
Φ.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ...δαίμονες τριγυρίζουν
καὶ μέσα στὴ Μεσόγειο, καὶ κόσμο φοβερίζουν.
Δαίμονες τρέχουν μὲ σκοποὺς τὰ μάλιστ' ἀνιέρους
καὶ σκιάζουν, Περικλέτο μου, κι' ἐμας τοὺς οὐδετέρους.

Πόσους δὲν στέλλουν, προσφιλεῖ,
σ' ἀδυσσαλέα σκότῃ...
τορπιλισμὸς ἐπαπειλεῖ
καθένα ταξειδιώτῃ.

Δαίμονες ἀποτρόπαιοι, ποῦ ἔξορκισμένοι νᾶναι,
ἀστραπηδὸν περνᾶνε,
καὶ μόλις κάποιον δύστυχο πλεούμενο κιαλάρουν
ἀμέσως κατεπάνω του τορπίλαις ἀμολάρουν,
καὶ τότε τὸ κακόμοιρο τὸ φέρνουν ἄνω κάτω
καὶ κάνεις μπλοῦμ μὲς στὸ γιᾶλο καὶ πᾶς νὰ βρῇς τὸν
[πάτο.

Π.— Μέσα σὲ τόσα ξαφνικά,
ὁποῦ κι' ἐμεῖς οἱ δὴδὲ τρελλοὶ
τὸ κρέας μας δαγκάνομε.

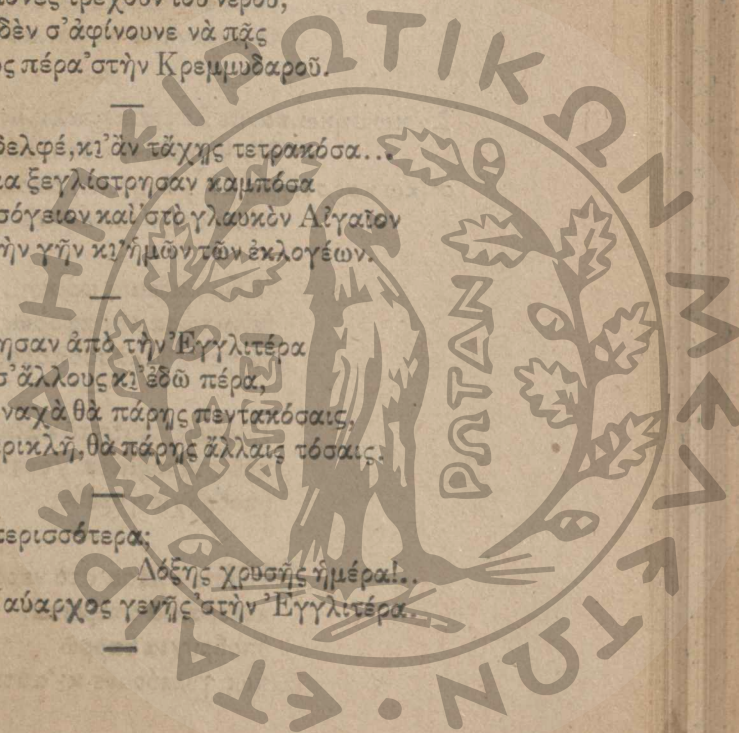
Γιὰ τοῦτα τὰ Γερμανικά
νὰ συσκεφθοῦμε, Φαουλῆ,
τὶ διάβολο νὰ κάνωμε.

Φ.— Θρήναι πνιγμοὺς κι' ἀνατροπὰς...
δαίμονες τρέχουν τοῦ νεροῦ,
καὶ δὲν σ' ἀφίνουνε νὰ πᾶς
κι' ὡς πέρα στὴν Κρεμμυδαρῶ.

Τώρα τὰ χάνεις, ἀδελφέ, κι' ἂν τᾶχῃς τετρακόσα...
λένε πῶς ὑποβρύχια ξεγλιότρησαν καμπεῖσα
καὶ μέσα στὴν Μεσόγειον καὶ στὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον
καὶ κατετάρaxαν τὴν γῆν κι' ἡμῶν τῶν ἐκλογέων.

Ὅμως ἐπεκηρύχθησαν ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
καὶ σ' ἄλλους κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ἂν εὐρῆς ἓνα μοναχὰ θὰ πάρῃς πεντακόσας,
κι' ἂν εὐρῆς δύο, Περικλεῖ, θὰ πάρῃς ἄλλαις τόσας.

Π.— Κι' ἂν εὐρῶ περισσότερα;
Φ.— Δόξης χρυσῆς ἡμέρα!...
ἴσως καὶ Λόρδος Ναύαρχος γενῇ στὴν Ἑγγλιτέρα.

Π. — Και πόνους ἄς ξεχάσωμε
καὶ βάσανα μυρία,
δὲν πρέπει, βρέ, νὰ χάσωμε
αὐτὴν τὴν εὐκαιρία

Φ. — Ἀμέσως ὑποβρύχια νὰ πάμε νὰ γυρέψωμε,
καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ
νὰ πάμε κάτω στὸ γιαλὸ
τορπίλαις νὰ φαρέψωμε.

Ὡς πότε πιά θὰ χάσκωμε σὲ τούτη τὴν γωνιά μας;...
φύσα, Βοριά μου, φύσηξε νὰ πάρουν τὰ πανιά μας.
Βάρκα, βαρκοῦλα, φέρε μας κατὰ τὸν Κάβο-Ντόρο,
μήπως ἰδοὺν τὰ μάτια μας ἡλιγάκι μπάρμπα-ντόρο.

Π. — Ἐλύσσαξα γιὰ χρήματα...
πόσαις φοραῖς τὰ κύματα,
ποὺ σπάζουν ἀφρισμένα.

Τάχω ῥωτήσῃ σιγανὰ
μὴν τύχη κι' εἶδαν πουθενὰ
Γερμανικὸ κανένα.

Πόσαις φοραῖς θυμῆθηκα στίχων παλῶν τὴν ρίμα,
πόσαις φοραῖς δὲν κάρφωσα τὰ μάτια μου στὸ κύμα
μήπως ἰδῶ, βρέ Φασουλῇ, κανέν' ἀπὸ τὰ τέρατα,
ὅπου μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Γιὰ τοῦτα τὰ Γερμανικὰ πόσαις φοραῖς κι' ἐγὼ
δὲν στέκω μὲρδ' στὴ θάλασσα καὶ δὲν μονολογῶ.
Ἄλλ' ὅμως ξέρεις, Φασουλῇ,
πὼς τούτη διόλου δὲν μιλεῖ,
μόνον ἀφροὺς ὀπίσω της καὶ φρύγανα μ' ἀφίνει
σὰν ἐλεημοσύνη.

Φ. — Μᾶς περιμένουν θησαυροί...
δὲν εἶναι θάρκα πουθενά,
ὅπου δὲν ἔτρεξε νὰ ἔρῃ
τὰ σκιάχτρα τὰ θαλασσινά.

Σήκω σήκω, καὶ μὲ λόγια, κεφαλὴ μπουμπουνισμένη,
δὲν θὰ κάνωμε δουλειά,
σήκω καὶ στιγμὴ μὴ χάνης... ἡ βαρκοῦλα μᾶς προσμένει
κάτω στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἐξω καθεμία φρίκη...
θέλω τώρα παραφόρως
νὰ γενῶ θαλασσοπόρος.

Βλέπεις τοῦτο τὸ καῖκι,
ποὺ στὰ κύματα χορεύει;
ὑποβρύχιο γυρεύει.

Βλέπεις μέσα στὸ νερὸ
κοτεράκια φτερωτά;
ὑποβρύχια θαρρῶ
πὼς γυρεύουνε κι' αὐτά.

Ἄκου, Περικλῆ, τριγμοὺς
ἐν τῷ μέσῳ θαλασσῶν,
κύτταξε καὶ τοὺς πνιγμοὺς
θαλασσίων κολοσσῶν.

Καὶ σὲ τοῦτα τὰ νερά τριγυρίζουνε Κουρσάροι...
ἔγια μόλα κι' ἔγια λέσσα,
καὶ καθεὶς σὲ θάρκα μέσα,
κι' ὑποβρύχιο νὰ ἔρῃ τὰ θρεθήκια του νὰ πάρῃ.

Β.

Ψάλλει σὰν τρελλὸς
παρὰ θέν' ἄλως.

Φ. — Φαντασία, ποὺ μὲ πᾶς;
ἔχω σήμερα ροπάς
πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τάσεις.

Καὶ μετὰ τοῦ Περικλέτου
τῆς μεγάλης ἀτυγέτου
θὰ τρυγήσω τὰς ἐκτάσεις.

Ἄκου τὴν ξυλένια Μοῦσα,
θάλασσά μου κυματοῦσα,
ὅπου χάθεις σὰν φαγάνα
ντρέντωτ, σκάουτ, ὑδροπλάνα.

Ἐλα, θάλασσα γλαυκὴ,
ποὺ συχνὰ σὲ τραγουδοῦμε,
κάνε μας ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ὑποβρύχια νὰ δοῦμε.

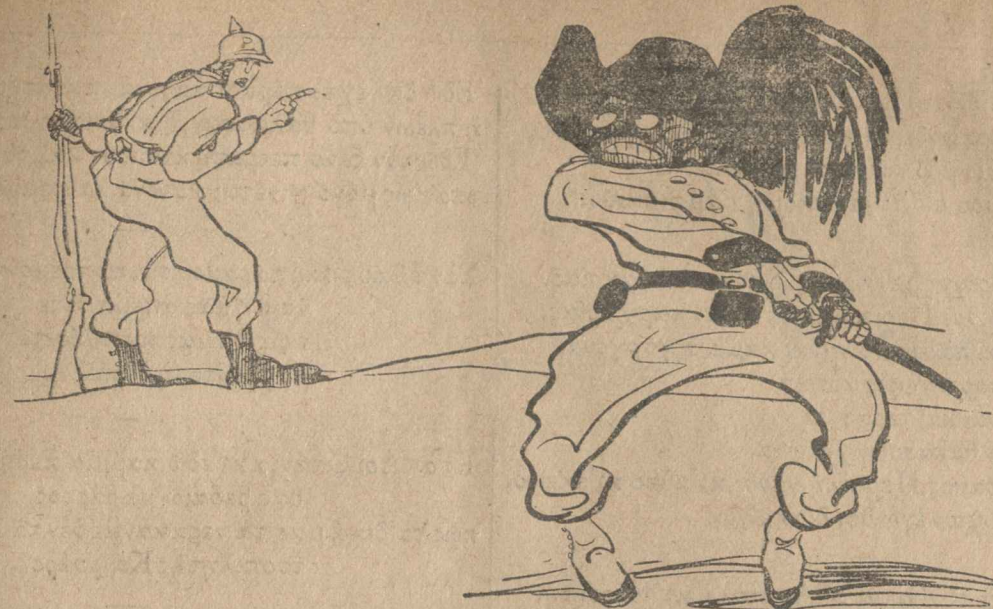
Νὰ γυρίσωμε κι' ἐμεῖς
στὴν ψωριάρα τὴν Ἀθήνα,
πλήρεις δόξης καὶ τιμῆς
καὶ μ' Ἑγγλέζικη στερλίνα.

Ἐλα, θάλασσα μουγγή,
ὅπου κρύβεις τόσα πλούτη,
τόσαις λίραις ἀπὸ κάτω.

Κι' ἄς προβάλλῃ τὸ πουγγί
στὴν ἀπενταρία τούτη
μ' ἀνταλλάγματα γεμάτο.

Ἐχω δυνατὸ μεράκι
γιὰ στερλίνας, βρέ παιδιά...
τοῦ Μαῖου τ' ἀγεράκι
παίξει μες στὴν ἀμμουδιά.

Ξαπλωμένος μες στὰ φύκια
βλέπω τοῦτα, βλέπω τ' ἄλλα,
βλέπω κότερα, καῖκια,
καὶ πλεούμενα μεγάλα.

Καὶ ὁ Φρατέλος ὅλο κάνει πὼς θὰ βγάλῃ τὸ λεπίδι,
μὰ τὸν Γερμανὸ κυττάζει καὶ τὸν πᾶσιρε πιτίδι.

Μ' ἓνα σκάφος ἐλαφρὸ
στῶν κυμάτων τὸν ἀφρὸ
θέλω τώρα νὰ πηδήσω.

Κι' ὅπου κι' ἂν εὕρῳ Κουρσάρο
σὰν Μαρσά νὰ τὸν γδάρω
καὶ μὲ λύσσα νὰ τὸν γδύσω.

Ἀδρανὴς κανεὶς μὴ μένη,
κι' ἐν σπουδῇ νὰ ψάχνουν ὅλοι
ποὺ νὰ θρίσκωνται κρυμμένοι
τῆς θαλάσσης οἱ διαβόλοι.

Εἰς τὴν πάλιν τῶν στοιχείων
κύττα πλοῦν ὑποβρυχίων,
τρόμαξε τὸ πέρασμά των.

Ὅλο τὸ κορμί μου τρέμει,
Περικλέτο μου θερέμη,
σὰν ἀκούω τ' ὄνομά των.

Μὲ τοὺς δαίμονας αὐτοὺς
δὲν μπορεῖς νὰ πιάσης ποῦντο
κι' ἄψε σβύσε πᾶς στὸ φοῦντο.

Καὶ ξεχνᾷς τοὺς κοπετοὺς
καὶ τοὺς πόνους καὶ τὰ πάθη
μὲς στῶν θαλασσῶν τὰ βάθη.

Ἄκου βρόντου τρομεροῦ
τὸν ἀντίκτυπον, κεφάλαι,
ποὺ τρομάζει κάθε φρένα.

Ἰσα' στὴν Κρεμμυδαροῦ,
ἴσα' στὴν Λειφοκουτάλα,
μήπως βροῦμ' ἐκεῖ κανένα.

Γ.

Καὶ τὸ ξυλένιο μπαίνει ζευγάρι
σὲ μία βάρκα χωρὶς βαρκάρη.

Π. — Ποῦ πάμε τώρα;
Φ. — Σιωπή,
καὶ μὴν ἀφίνης τὸ κουπί.
Π. — Ποῦ πάμε, βρέ;
Φ. — Βουδάσου,
κι' ἄνοιξε τὰ στραβά σου.

Π. — Μωρὲ Κουρσάρε, ποὺ μὲ πᾶς;
Φ. — Κάνεις καλὰ νὰ σιωπᾷς,
καὶ μόνο σὲ παρακαλῶ
τὰ μάτια σου ν' ἀνοίξης...
Π. — Ἐσὺ σὲ τοῦτο τὸν γιαλὸ
σκοπεύεις νὰ μὲ πνίξης.

Φ. — Εἶδες ἀκόμη τίποτε;
Δὲν εἶδα, βρέ σακάτη.
Π. — Γιὰ κύτταξε καλλίτερα...
Θαβρῶ πὼς βλέπω κατι

Φ. — Παραίτησε παρακαλῶ τ' ἀστεία σου, κανάγια.
Π. — Βλέπω πολὺ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν κουκουβάγια.
Καὶ τώρα μες στὴν ἐκτασὶν τοῦ φοβεροῦ στοιχείου
θαρρῶ πὼς περισκόπιον ἐφάν' ὑποβρυχίου.

Φ. — "Ολο θαρρείς, βρέ Περικλή, μὰ δὲν τὸ βεβαιόνεις.
 Π. — "Οποῖον τέρας φοβερὸν καθὼς ὁ Γηρυόνης.
 Βεβαίως ὑποβρύχιο μὲν φαίνεται μεγάλο.
 Φ. — "Επίτρεφέ μου σ' ὅ, τι λὲς ἀκόμην ν' ἀμφιβάλλω.

Π. — "Ἴδού το... τρέχει μεθ' ὁρμῆς Σατανικῶς ἀγρίας.
 Φ. — "Εγὼ θαρρῶ, βρέ Περικλή, πῶς εἶναι καρχαρίας.
 Π. — Δὲν εἶναι καὶ παράξενο νᾶναι καμμιὰ γοργόνα,
 ἴσως χωρὶς ἀστεία
 νᾶναι καὶ τεραστία
 τῶν θαλασσῶν χελῶνα.

Φ. — "Μπορεῖ βεβαίως, Περικλή, νᾶναι καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο,
 ἐν τούτοις ὑποβρύχιον ἐγὼ δὲν διακρίνω.

Π. — "Γιὰ κύτταξε τί γίνεται σ' Ἀνατολὴ καὶ Εὐρώπῃ,
 καὶ ἡμεῖς οἱ δὲν γυρίζομε σὰν φαντασιόκοποι
 ζητοῦντες ὑποβρύχια σὲ τοῦτον τὸν γιγαλὸ...
 Φ. — Τοῦτο σημαίνει, Περικλή, πῶς ἔχομε μῆλα.
 Π. — Βλέπω σὲ κάθε μας μεριά, σὲ κάθε λιμενίσκο,
 μὰ διάβολο δὲν βρίσκω.

Φ. — Μὰ τέλος πάντων ἔρχεται...
 Π. — Τί βλέπεις;
 Νάτο γάτο...
 φρικῶδες ὑποβρύχιο στὴ θάλασσ' ἀποκάτω.

Π. — "Εγὼ δὲν βλέπω τίποτα...
 Φ. — Δὲν εἶναι τώρα πλά νη.

(Ὁ ποντοπόρος Φασουλῆς προσφώνησι τοῦ κάνει.)

Φ. — "Ἄν ὄντως ὑποβρύχιον τορπιλοφόρον εἶσαι,
 καὶ ἐνέσκηψες σὰν συμφορά,
 καὶ στὰ δικά μας τὰ νερά,
 καὶ ἄόρατον κινεῖσαι.

Δαιμόνιον θαυμάσιον.
 τέρας ὑποθαλάσσιον
 Σατανικῆς πλεκτάνης.

Μέσ' ἀπὸ τοῦτον τὸν γιγαλὸ
 νὰ φύγῃς σὲ παρακαλῶ,
 καὶ ἀστεία μὴ μᾶς κάνῃς.

Οὐδέτεροι καὶ ἡμεῖς ἐδῶ μόνοι μας παραδράζομε,
 καὶ ὅλου τοῦ κόσμου σύμμαχοι, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου φίλοι,
 κανένα δὲν πειράξαμε, κανένα δὲν πειράζομε,
 καὶ ἄς οὐρλιάζουν ἄγρια γειτονικοὶ μας σκύλοι.

"Εμεῖς δὲν θὰ πειράζωμε,
 καὶ μήτε θὰ ταραζώμε
 τοὺς κύκλους κανενός.

"Ὁ τέρας σὺ θεοστυγές,
 ἡμεῖς θὰ κάνωμ' ἐκλογαῖς
 στὸ τέλος τοῦ μηνός.

"Εδῶ δὲν ἔχει πέρασι κανέναν πειρατῆς,
 ἢ πλέων ὑπὸ θάλασσαν, ἢ καὶ ἄνωθεν αὐτῆς.
 "Εδῶ τὸν ξένο πειρατὴ κτυποῦν καὶ τὸν ἐγγώριο,
 σπανίως μόνο γίνεται κανένα λαθρεμπόριο.

Σὰν φίλους σὰς παρακαλοῦν τὰ τρέμοντά μου χεῖλη
 νὰ μὴ μᾶς ἀπειλήσετε
 πῶς θὰ μᾶς τορπιλίσετε
 μὲ βροντερὴ τορπίλη.

Κι' ἂν Λουζιτάνια καὶ ἐδῶ καμμιὰ περιμένετε,
 σὰς βεβαίω μὲ θάρρος
 πῶς τὰ δικά μας τὰ νερά κανεῖς δὲν τὰ λυμαίνεται
 τορπιλητῆς Κουρσάρους.

"Εχθαίρω πειρατῶν ἐπιδρομὰς
 καὶ ντονερότερη σκουζω' στὸν καθένα σας,
 ἀλλὰ μὴν τορπιλίσετε καὶ ἡμᾶς,
 ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σας.

Μακρὰν τορπιληταὶ δαιμονισμένοι,
 σὰς τρέμουν τῆς θαλάσσης κολοσσοί,
 μὰ πέστε μας ποῦ μένετε κρυμμένοι;
 σὲ ποῖο κρυφὸ λιμάνι καὶ νησί;

Γιὰ πέστε μας τί θέλετ' ἐδῶ πέρα;
 ποῦ κρύβεσθε τὴν νύκτα, τὴν ἡμέρα;
 Εἰλικρινῶς χωρὶς νὰ φοδηθῇτε
 τὴν κρύπτην σας σ' ἡμᾶς ἐμπιστευθῇτε.

Κι' ἡμεῖς σὰν μᾶς ῥωτοῦν θὰ σιωποῦμε,
 κανεῖς δὲν θὰ τὸ μάθῃ στὴν Ἀθήνα,
 μόνο στὴν Ἑγγλιτέρα θὰ τὸ πούμε
 νὰ πάρωμε νεόκοπη στερλίνα.

(Αὐτὰ πρὸς ὑποβρύχιον προσεῖπεν ἀφανὲς
 ὁ γέρο κουνενός,
 καὶ ὁ πόντος κλυδωνίζεται
 μὲ σάλον καταιγίδος,
 καὶ ἔμπρός των ἐμφανίζεται
 τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος.)

Φ. — "Εἰ σὺ οἱ τιμονιέρηδες βαστάτε τὸ τιμόνι
 καὶ μπόρα μᾶς σιμόνει.
 Τὸν νοῦ σας, καὶ τὸ σκάφος μας πολλοὶ τὸ τριγυρίζουν
 καὶ ὅλο τὸ φοβερίζουν.

Πολλῶν τσερδέλα χάλασαν,
 ἐστρίψαν μῆλα...
 ὑπὲρ καὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν
 κυττάζετε καλά.

Τὸν νοῦ σας πρὶν ἐπάνω του τορπίλαις ἀμολήσουν
 καὶ ὅλοι τὰ μάτια τέσσερα μὴ μᾶς τὸ τορπιλίσουν.